

VELIKANI HRVATSKE MODERNE

IZ MODERNE GALERIJE U ZAGREBU

VELIKANI HRVATSKE MODERNE

IZ ZBIRKE MODERNE GALERIJE, ZAGREB

Čapljina, 24. ožujka - 21. travnja 2018.

Umjetnička galerija, Hrvatskog kulturnog središta
Založbe kralja Tomislava - Čapljina
Trg hrvatske slobode br. 1

MODERNA GALERIJA PREDSTAVLJA VELIKANE HRVATSKE LIKOVNE MODERNE i njihova prvorazredna djela iz 20-ih i 30-ih godina prošloga stoljeća

Moderna galerija s vrijednim umjetničkim blagom iz svoga fundusa ponovo gostuje u Umjetničkoj galeriji Hrvatskoga kulturnog središta Založbe kralja Tomislava u Čapljini. Nakon više od desetljeća uspješne i obostrano poticajne suradnje, koja je ne samo obogatila čapljinsku likovnu publiku vrijednim izložbama, nego je i osnažila kulturološko djelovanje naših ustanova, iznašli smo vremena i sredstava pokazati još jedan sjajni segment muzejske zbirke koju čuvamo, marno popunjavamo i s ponosom prezentiramo, kako u Zagrebu i Hrvatskoj tako i u inozemstvu. Od malih kulturnih središta do velikih europskih metropola, bez razlike. Den Haag, Beč, Ulm, Venecija, Čapljina, Pariz, Novi Sad te Bad Frankenhausen, gradovi su u kojima smo unatrag desetak godina uspjeli odškrinuti ili širom otvoriti vrata hrvatskoj modernoj likovnoj baštini. Nas to čini i sretnima i ponosnima, a publiku diljem zemlje i inozemstva obogaćuje doživljajima prvorazredne estetske i umjetničke vrijednosti. Stoga i ova izložba Čapljincima i svim gostima njihova grada pruža na ogled prvorazredna djela velikana hrvatske likovne moderne nastala tijekom 20-ih i 30-ih godina prošloga stoljeća, čime nastavljamo priču o hrvatskoj likovnoj modernini, prezentiranu 2016. izložbom radova s kraja 19. i početka 20. stoljeća. Priču o prvacima sad nastavljamo prezentacijom sljedećeg naraštaja velikih protagonista hrvatske likovne moderne, radovima redom nastalima na temeljima prethodno ostvarenih secesijskih i plenerističkih dometa te na naznakama avangardnih odjeka kod predašnjeg prvaka Miroslava Kraljevića, što je u kasnijim desetljećima omogućilo bujan razvoj modernih likovnih poetika koje zauvijek svjedoče i bogatstvo i autohtonost hrvatske likovne umjetnosti prve polovice 20. stoljeća. Blažena su to znamenja razvoja i mijenâ, kako percepcije svijeta tako i majstorstva slikarskog i kiparskog umijeća u onodobnoj Hrvatskoj. Zornije rečeno, blaženi su ovi autori i njihova djela, jer su u cigla dva desetljeća – prolazeći razvojni put od ekspresionizma, preko poetike „magičnog realizma“ i „povratka redu“ do „našeg izraza“ s koloritom hrvatske zemlje i nacionalnim predznakom likovnog izričaja – ne samo definitivno priključili hrvatsku likovnu umjetnost europskoj matici likovnih strujanja, nego su u europsku umjetnost ugradili hrvatsku dionicu modernizama autentična sjaja i vrhunskih likovnih dometa.

Umjetnost je zasigurno jedan od najdojmljivijih kreativnih iskaza ljudskog postojanja u kulturama naroda, barem toliko koliko vrsnoćom nadilazi druge stvaralačke vrste. Činjenice pokazuju da se upravo kroz razvoj likovnih umjetnosti može pratiti i razvoj pojedinog društva i povijest njegova kulturnog napredovanja. Hrvatski narod u tomu nije iznimka pa se i u nas – kroz razvoj likovnih umjetnosti – može pratiti civilizacijski i povijesni slijed njegove opstojnosti od srednjovjekovlja do modernoga doba. Stoga nije pretjerano reći kako je upravo likovna umjetnost onaj segment bez kojega teško da se može sublimirati novovjekovnu, modernu umjetničku i kulturnu prošlost hrvatskoga naroda. Ta je modernost nastajala i razvijala se od početka 20. stoljeća usporedo s razvojem hrvatskog građanskog društva koje je upravo tijekom 20-ih i 30-ih godina prošloga stoljeća utrlo put afirmaciji hrvatskog kulturnog idioma na europskoj karti naroda.

Ova izložba s 48 odličnih radova 16-orice velikana sumarni je, ali istovremeno i antologijski pregled zrenja i dozrijevanja moderne hrvatske likovne umjetnosti. Proces se – od prijeloma prošlih dvaju stoljeća, obilježena secesionističkim, simbolističkim i plenerističkim previranjima – odvijao od 1919. do 1928. godine pod okriljem Proljetnog salona kao središnjeg punkta prezentacije novostečenih europskih iskustava hrvatskih umjetnika te nadalje, od 1929. do 1935. godine, djelovanjem „Grupe trojice“ i nezavisnih umjetnika, poglavito onih koji su studirali i formirali se u Parizu. Naime, izložbe Proljetnog salona tijekom 20-ih godina prošloga stoljeća osigurale su umjetničku afirmaciju pripadnicima mlađeg naraštaja umjetnika koji su se 1919. vratili u Zagreb sa školovanja u Pragu. Riječ je o „Praškoj četvorici“, Milivoju Uzeltu, Vilku Gecanu, Marijanu Trepši i Vladimiru Varlaju, slikarima posve nesklonima secesijskoj „brbljavosti“ koji su na VII. proljetnom salonu izložili svoja izrazito ekspresionistička djela. Zadnju pak i vrlo propulzivnu fazu Proljetnog salona od 1921. do 1928. godine obilježila je složena pojava realizama s „magičnim“, „poetskim“ i „euklidovskim“ predznacima. Nakon destrukcije Prvog svjetskog rata i razdoblja smjelih eksperimenata svjetskih avangardi, u srednjoj Europi se javlja težnja ka takozvanom „povratku redu“. Hrvatsko slikarstvo prati europske iskaze novoga pristupa i neoklasični izraz pronalazi svoje odjeke u slikarstvu svih zastupljenih slikara na ovoj izložbi, pa i kod Ljube Babića, Vladimira Becića, Jerolima Miše, budućih članova „Grupe trojice“, kao i kod nezavisnih, poput Zlatka Šulentića i Marina Tartaglije te kod Omera Mujadžića, najmlađeg od zastupljenih autora. Iako nije izlagao na izložbama Proljetnog salona, u kontekstu „magičnih realizama“ iz dvadesetih godina valja promatrati i rana djela Lea Juneka. U kontekstu „realizama“ 20-ih godina ne može se zaobići niti linija „povratka redu“ i Vladimira Varlaja koji je, ostavši u Zagrebu za razliku od preostalih slikara „Praške četvorice“, upravo tom segmentu hrvatske likovne moderne dao najznačajniji doprinos. Već krajem 20-ih javljaju se nastojanja za duhovno konstituiranje nacionalnog likovnog izraza i iznalaženje kolorizma koji bi odgovarao koloritu hrvatske zemlje.

U dvije riječi, tražio se „naš izraz“. No, spomenute pikturalne i duhovne komponentne prepoznatljivosti hrvatskog slikarstva, objedinjene u Babićevoj sintagmi „naš izraz“ zaživjet će u svojoj punini tijekom 30-ih godina prošloga stoljeća. Afirmirat će ih, poglavito, djelovanje i stvaralaštvo Ljube Babića, teoretičara „Grupe trojice“, a Vladimir Becić i Jerolim Miše, kao istomišljenici i članovi „Trojice“ svojim će pak samosvojnim slikarskim ostvarenjima iz 30-ih godina „našem izrazu“ dati neporecivo dragocjeni doprinos. Predstavljeni umjetnici i njihovi radovi, i za ovu izložbu odabrani iz stalnog postava nacionalne Moderne galerije, pružaju skladnu sliku živosti hrvatske umjetnosti 20-ih i 30-ih godina prošloga stoljeća te daju vjerodostojan odgovor na pitanje u kojoj je mjeri kreativno djelovanje određeno umjetničkim naslijeđem, a u kojoj su ga mjeri oblikovale umjetničke škole. Zagrebačka Akademija likovnih umjetnosti, negdašnja Viša škola za umjetnost i umjetni obrt, većini je bila polazna točka razvoja, ali svi su mahom svoja iskustva stjecali i na akademijama u Beču, Münchenu, Pragu i Parizu, što se jasno odražava i prepoznaje u njihovim djelima koja ih sinkrono priključuju matici europskih likovnih izričaja.

No nije samo sinkronost izričaja karakteristika koja ih odlikuje. Izložena djela zorno pokazuju, a biografske skede u drugom dijelu ovoga kataloga svakako potkrepljuju ne samo odmak od kurikuluma koji su diktirale europske akademije na kojima su studirali, nego i moderan duh koji ih je obuzeo. Dijeleći sudbinu i evoluciju europskog slikarstva i kiparstva prije Drugog svjetskog rata, hrvatski su umjetnici ne samo prenijeli iskustva ekspresionizma i magičnog realizma u našu likovnu umjetnost, nego su ih i nadogradili samosvojnim izričajima. Sjedinjenjem europskih iskustava i iskonskog umjetničkog izraza nastaju djela neprijeporna identiteta koja istodobno definiraju i autentični nacionalni idiom i svjedoče standard epohe.

Premoćno zastupljenija slikarska dionica ove izložbe, svojom izričajnom i tematskom raznolikošću koja se prostire u širokom luku od autoportreta, portreta, aktova, mrtvih priroda, pejzažnih motiva i nadahnutih interpretacija magičnog, mitskog i stvarnog krajobraza, sve do euklidovskih formi protokrajolika, intimističkih interijera i raskošnih kolorističkih rješenja, pokazuje djela koja su inspirirana slojevitom nacionalnom baštinom i ona čiji autori potiču za kreativni čin crpe iz prostora onodobnog univerzalnog modernističkog pristupa stvaralaštvu. Kiparska pak dionica izložbe, osim što ukazuje da zajedničko ishodište spomenutih stilskih obilježja vrijedi i za onodobni trodimenzionalni likovni medij, izloženim skulpturama nastoji iskazati hommage Uskrsnjem blagdanu, Založbi i njezinom titularu - kralju Tomislavu - te velikanima kiparskoga umijeća čija djela na ovoj izložbi nije bilo moguće opsežnije predstaviti. Izložba u Založbinoj Umjetničkoj galeriji antologijski je izbor djela najvećih hrvatskih slikarskih majstora poput Ljube Babića, Vladimira Becića i Jerolima Miše, autora koji su tvorili glasovitu „Grupu trojice“; Vilka Gecana, Vladimira Varlaja, Marijana Trepšea i Milivoja Uzelca koji su kao „Praška četvorica“ afirmirali ekspresionizam u hrvatskom slikarstvu; ili pak nezavisnih autora poput Zlatka Šulentića, Marina Tartaglije, Omera Mujadžića, pa i prvih odlučnih „hrvatskih Parižana“ poput Lea Juneka i Jurja Plančića. Prva je to i prava prilika da se u Čapljini, ali i u Bosni i Hercegovini uopće, vide djela te velike plejade hrvatskih slikara u spomenutom opsegu. Dakako, za ovaj recentni, kao i onaj prvi iz 2016. godine, izlazak najprobranijih djela hrvatskih modernih umjetnika iz fundusa Moderne galerije na bosansko-hercegovačku likovnu scenu najzaslužniji su članovi ravnateljstva Založbe kralja Tomislava, pa se i ovom prilikom od srca zahvaljujem Stjepanu Šutalu, Peri Markoviću i Perici Jurkoviću na inicijativi, potpori i ostvarenju ove opsegom i produkciji zahtjevne izložbe.

Izuzeti iz stalnog postava Moderne galerije djela velikana hrvatske likovne moderne, pa makar i samo na mjesec dana ustupiti ih za izložbu izvan njihova domicila u Vranyczanyjevoj palači, organizacijski i financijski složen je pothvat. No, istovremeno to je i velika povlastica kojom zagrebačka Moderna galerija i čapljinska Založba kralja Tomislava opetovano obdaruju publiku sjajnim likovnim svečanostima, ustanovama na čast, a hrvatskoj kulturi i umjetnosti u korist. Voljeli bismo da tako bude i ubuduće kako na zadovoljstvo svih ljubitelja likovne umjetnosti, tako i na poticaj suvremenom naraštaju njenih nastavljača.

Zagreb, 6. ožujka 2018.

Biserka Rauter Plančić, ravnateljica Moderne galerije

Biografije umjetnika i katalog izložaka

Vladimir Becić

Slavonski Brod 1886.– Zagreb 1954.

U Zagrebu pohađa privatnu slikarsku školu Mencija Clementa Crnčića i Bele Čikoša Sesije. Godine 1905. odlazi u München gdje studira na Akademiji u klasi Huga von Habermanna. Pripadnik je takozvanog „Münchenskog kruga“ hrvatskih slikara iz Habermannove klase koji su u prvom desetljeću 20. st. studirali u bavorskom umjetničkom središtu. Od 1910. je u Parizu, gdje se usavršava na Académie de la Grande Chaumière. Istodobno radi kao crtač za časopis *Le Rire* i izlaže na pariškom Salon d'Automne te upoznaje suvremena likovna strujanja, poglavito djela Édouarda Maneta i Paula Cézannea. Tijekom predratnih godina u nekoliko navrata svraća i krstari domovinom te slika krajolike koje izlaže u Rimu (Esposizione di Roma 1911) i na izložbama hrvatskih umjetnika u Zagrebu i Beču (1912). Kritika zamjećuje da se udaljio od tonske palete i da se okrenuo kolorističkoj konstrukciji slike. Prvu ratnu godinu kao dobrovoljac proveo je na solunskom ratištu. Napustivši front 1915., preko Italije vraća se u Pariz i postaje ratni dopisnik, fotograf i ilustrator časopisa *L'illustration*. Kraj ratnih zbivanja zatiče ga u Nizzi iz koje preko Rima 1919. stiže u domovinu. Od 1920. do 1923. živi i radi u idiličnom okruženju Blažuja (kod Sarajeva) gdje vodi malu koloniju slikara mlađeg naraštaja. Posvećeni su radu u pejzažu i građenju forme čistim volumenima, a naš slikar i novo-arkadijskim uprizorenjima krajolika koje slika naglašavajući plasticitet oblika i ulogu boje u njihovu oblikovanju. Estetika uravnotežene kompozicije u pejzažnoj dionici slikarova stvaralaštva tijekom 20-ih godina jasno govori da se priklonio struji „povratka redu“ i kontemplativnom promišljanju krajobrazne motivike. Godine 1923. postaje profesor na zagrebačkoj Akademiji gdje djeluje do 1947. S kolegama Ljubom Babićem i Jerolimom Miše 1930. formira „Gruppu trojica“ koja je brojnim izložbama i stvaralaštvom njenih članova odanih autonomnim kolorističkim i oblikovnim vrijednostima slikarskoga umijeća niz godina činila glavnu sponu hrvatskog slikarstva s modernom europskom tradicijom. Od 30-ih godina slikarova djela odlikuju dinamična kompozicija, koloristička paleta i samosvojni gestualni slikarski rukopis po kojima je i najvećma cijenjen od kritike i publike, kako za života tako i danas.

Ivan Meštrović, slikar VLADIMIR BECIĆ, kat. br. 43 (detalj)

PLANINSKI PEJZAŽ S POTOKOM
1923. ulje/platno; 115 x 121 cm
MG-879

RIBAR
1932. ulje/platno; 142 x 89
MG-857

MOTIV S NERETVE
1937. ulje/platno; 38 x 47 cm
MG-883

MOST U MOSTARU
1939. ulje/platno; 50 x 69 cm
MG-890

Ljubo Babić

Jastrebarsko kraj Zagreba 1890. – Zagreb 1974.

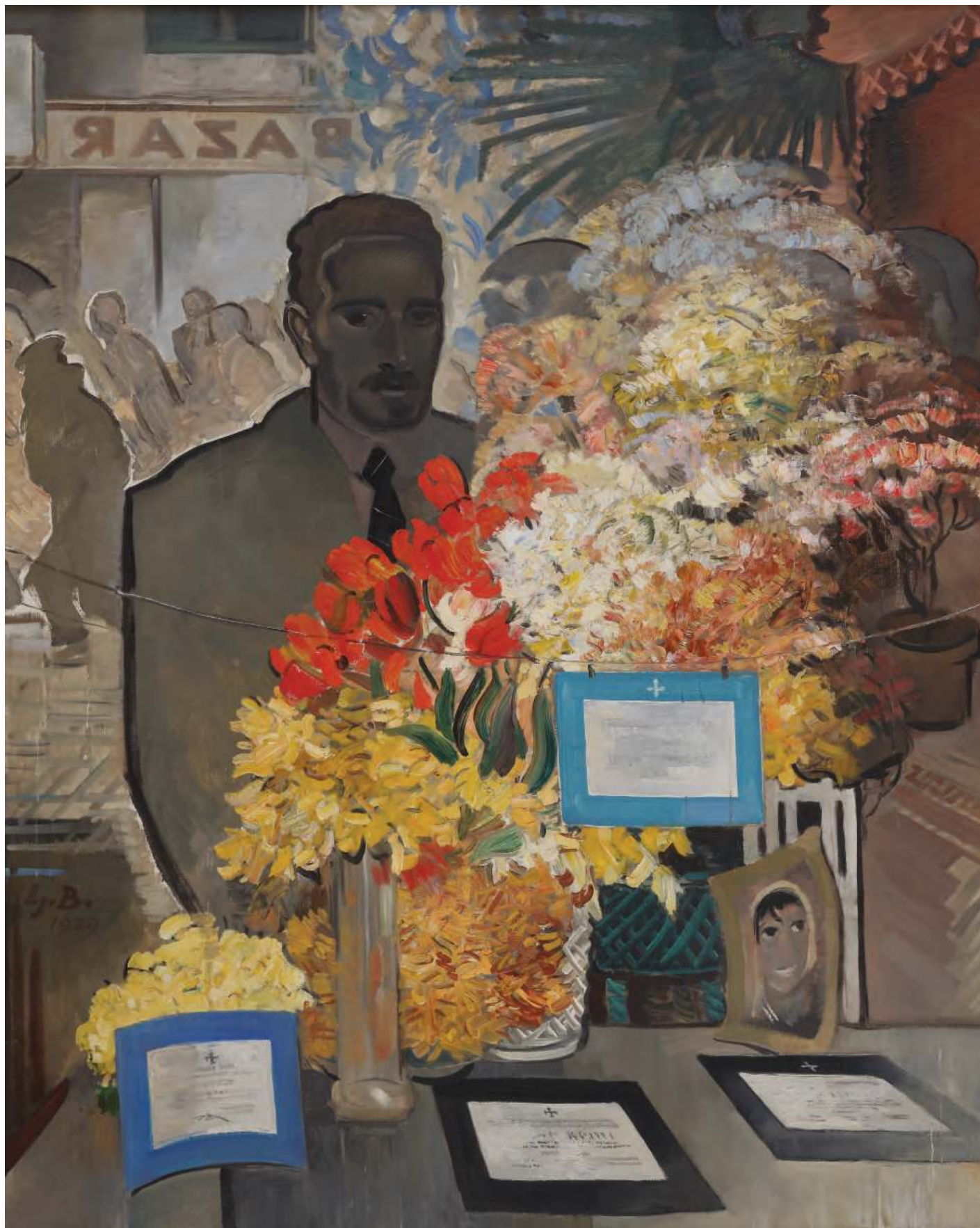
Polaznik je prve slikarske klase Mencija Clementa Crnčića na Višoj školi za umjetnost i umjetni obrt u Zagrebu od 1907. do 1910. Usporedo upisuje studij prava kojeg zapušta nakon što je 1909. na venecijanskom Biennalu vidio djela Franza von Stucka. Godine 1910. odlazi na studij slikarstva u München gdje u klasi spomenutog von Stucka diplomira 1913. Usporedo pohađa satove iz anatomije, inscenacije i povijesti umjetnosti na tamošnjem sveučilištu te izlaže na Bečkoj secesiji (1913). U Zagrebu pak radi na opremi knjiga i ilustriranju izdanja Matice hrvatske te samostalno izlaže u Umjetničkom paviljonu (1913). Po završetku studija odlazi na usavršavanje u Pariz na l'Accadémie de la Grande Chaumière. Po povratku u Zagrebu sudjeluje u osnivanju Hrvatskog proljetnog salona, izrađuje nacрте za kazališne kostime i inscenacije te stvara ponajbolja djela svoje ekspresionističke faze. Godine 1916. postaje profesor na Visokoj umjetničkoj školi koju je i sam pohađao i na kojoj će, kroz sve njene mijene do naslova Akademije pa i kasnije, biti neprikosnoveni autoritet. Nova motrišta i ideje koje je on uveo u hrvatsko slikarstvo između 1918. i 1935. godine nesporno ga čine jednim od najvažnijih osoba hrvatske figurativne umjetnosti. Podjednako izvrsno znao je realistički prikazati hrvatskog seljaka, ali i krajičak dalmatinskoga krajobraza u simbolički prenesenom i realno ostvarenom značenju uzvišenoga slikarskog djela. Priznati pedagog, osnivač i protagonist umjetničkih skupina, poglavito „Grupe trojice“, organizator velikih izložbi, povjesničar umjetnosti i prvi kustos Moderne galerije (1918-1919), kritičar i leksikograf, autor važnih knjiga, ukratko, ovaj je slikar umjetnik koji je ostavio golemi trag u praksi i teoriji hrvatske likovne umjetnosti prve polovice 20. stoljeća. Od mnogobrojnih izložbi valja istaknuti da je izlagao 1925. na L'Exposition internationale des arts decoratifs u Parizu (Grand Prix za scenografiju) i na XXI. Venecijanskom bijenalu 1938. Nakon Velikog rata s nekoliko se djela približio magičnom realizmu i „novoj objektivnosti“ a od 30-ih godina njegovim slikarstvom vladaju svjetlo i boja kojima počinje vlastitu upornu borbu za afirmaciju ideje o „našem izrazu“, o stvaranju autentično hrvatske kromatske i ekspresivne komponente na likovnoj karti moderne Europe.

Ljubo Babić, kat. br. 6 (detalj)

HRVATSKI SELJAK
1926. ulje/platno; 151 x 120,5
MG-6501

PRED IZLOGOM CVJETARNE (AUTOPORTRET)
 1929. ulje/platno; 149,8 x 119,5 cm
 MG-2037

KAMENE KUĆE U OREBIĆU
1930. ulje/platno; 55 x 75 cm
MG-953

DALMATINSKI PEJZAŽ
1932. ulje/platno; 50 x 76 cm
MG-954

Jerolim Miše

Split 1890. – 1970.

Nakon splitske gimnazije 1910. u Zagrebu pohađa Višu školu za umjetnost i umjetni obrt na kojoj će se zadržati tri semestra i zatim otići u Rim. Slikarstvo studira na Regio Istituto di Belle Arti u Rimu do 1913. Tijekom nepune dvije skolastičke godine više je bio posvećen pisanju osvrta na talijanska revolucionarna likovna zbivanja za domovinske novine, nego na svoj slikarski nauk. Razumljivo je to, jer su odjeci futurističkog Manifesta iz 1910, odnosno poziva mladim umjetnicima da se suprotstave akademskom formalizmu, dotad već sa sjevera Italije doprli i do Rima. Kad je pak 1913. u Firenci počela izlaziti *Lacerba*, glasilo za umjetnost i književnost futurista, naš slikar kao angažirani izjavitelj za domovinski tisak seli u Firencu, ali i protivno onomu što bismo očekivali, nastavlja slikati po brazdi secesijskog linearizma te pohađati satove slikarstva na jednoj od brojnih firentinskih internacionalnih umjetničkih škola. Izbijanjem rata 1914. i ta je etapa slikarova školovanja završila. Vrativši se u Split sretnim je slučajem izbjegao odlazak na bojište i nesmetano slika niz portreta žive i sad već gotovo ekspresionističke geste i kolorizma koje izlaže u Zagrebu na dva uzastopna Hrvatska Proljetna salona (1916. i 1917). Slijedile su godine ispunjene nastavničkim zvanjem po gimnazijama kontinentalne Hrvatske, plodnim slikarskim radom, izložbenim nastupima i pisanjem kritičkih osvrta. Godine 1922. studijski boravi u Njemačkoj (München, Dresden, Berlin) i to ostavlja zamjetnog traga u njegovu slikarstvu. Kao i kod većine „magičnih realista“ hrvatskog slikarstva, smjera aktualnog 20-ih godina u srednjoj Europi, forme mu dobivaju na volumenu, kromatika na tonskoj poetičnosti a kompoziciju gradi na takozvanoj euklidovskoj konstrukciji. Riječju, priklanja se struji „povratka redu“. Posebno je to vidljivo na vedutama opustjelih otočkih mjesta zavičajne mu Dalmacije i na krajolicima gradske periferije skutrene pod obroncima Zagrebačke gore. Putovanje u Pariz 1929. i zbližavanje s Vladimirom Becićem i Ljubom Babiće s kojima formira 1930. „Grupao trojica“ rezultiraju obratom u njegovu slikarstvu, bujnim kolorizmom, neposrednim promatranjem optičkih senzacija u prirodi i tankočutnom portretistikom. Osim slikarstvu i nastavi na zagrebačkoj Akademiji (1943-1961) posvećen je tipografiji knjiga, ilustracijama i likovnoj kritici.

AUTOPORTRET

1931. ulje/platno; 55,7 x 42,9
MG-1172

SIROČE
1929. ulje/platno;
64,8 x 49,8 cm
MG-1173

ZAGREBAČKA
PERIFERIJA
1926. ulje/platno;
77,5 x 60,5 cm
MG-6391

PODNE U KOLOČEPU
1931. ulje/platno; 61 x 71 cm
MG-1160

Zlatko Šulentić

Glina 1893 – Zagreb 1971

Nakon školovanja na gimnazijama u Zagrebu i Karlovcu studira slikarstvo u Münchenu (1911-1914), u početku u privatnoj školi Heinricha Knirra a zatim na Akademiji u klasi Petera von Halma i Ludwiga von Hertericha. Usporedo pohađa predavanja iz povijesti umjetnosti Heinricha Wölflina na tamošnjem univerzitetu (1912-1914). Već tijekom studija prvi puta posjećuje Pariz, grad koji je, nakon rigidnih njemačkih škola, za slikara bio grad radosti i vedrine. Taj višemjesečni boravak u francuskoj slikarskoj meki tijekom 1913. rezultirao je iznimno sažetim prikazima krajolika i veduta oslobođenih tereta doslovne ili romantične deskripcije motiva. Namjeru da se nastavi usavršavati u Parizu prekinuo je početak Velikog rata i poziv na regrutaciju kojoj se morao odazvati. Demobiliziran je 1917. i potom niz godina službuje kao nastavnik crtana na srednjim školama u Hrvatskoj. U Zagreb je premješten 1919. i otad datira njegova pasija za putovanjima. Posjećuje Španjolsku, sjevernu Afriku, brojne europske zemlje, među kojima s velikim zadovoljstvom Italiju i Holandiju odakle se uvijek vraćao sa sjajnim studijama krajolika i veduta. Slijedila su putovanja sve dalje i dalje, u Brazil, Argentinu, Indiju, pa Indoneziju, Maleziju i širom dalekog istoka, koja su mu i priskrbila naslov pictor et viator. U tonski slikanim i psihološki produbljenim portretima iz 20-ih godina slikar se približava ekspresionizmu, a u krajolicima i vedutama iz 30-ih godina prošloga stoljeća prošao je put od čvrsto zatvorenih oblika kubističke provenijencije do prozračnog kolorizma intimističkoga predznaka. Godine 1938. imenovan je profesorom na zagrebačkoj umjetničkoj Akademiji na kojoj djeluje do preranog umirovljenja 1947. Prvi puta je samostalno izlagao 1916. na zagrebačkom Proljetnom salonu i otad je prisutan na izložbenoj sceni. Valja istaknuti da je 1963. priredio izložbu „Pedeset godina portreta“ (1913-1963) i da se portreti, uz krajolike, ubrajaju u vrhunce njegova opusa. Kao izvrstan putopisac predstavio se knjigom Ljudi, krajevi, beskraj publiciranom 1971.

AUTOPORTRET

1929, ulje/platno; 48 x 35 cm

MG-1126

PLACE DU TERTRE
1930. ulje/platno; 43 x 55,3 cm
MG-1124

BAŠKA
1932. ulje/platno; 48 x 57 cm
MG-1127

Marino Tartaglia

Zagreb 1894. – Zagreb 1984.

Pohađao je gimnaziju u Splitu, a zatim Graditeljsku stručnu školu u Zagrebu. Odrastajući u Zagrebu i Splitu, u okrilju ugledne obitelji splitskih intelektualaca i kolekcionara, zarana mu je omogućeno da preko kataloga venecijanskih Biennala otkriva recentna postignuća talijanskih umjetnika. U Firenci, 1912. pohađa privatnu Accadémie Suisse, gdje mu je profesor Antonio Augusto Giacometti. Godine 1913. prelazi na Istituto Superiore di Belle Arti u Rimu. Studij slikarstva nastavlja na paralelnom institutu u Firenci gdje se susreće s futuristima okupljenima u redakciji njihova glasila (*Lacerba*). Slijede povratak u Rim (1916) i ulazak u krug mladih književnika, slikara i kritičara koji zalaze u čuvene rimske kavane Caffè Greco i Caffè Aragno. Prva se pamti po njemačkim slikarima Nazarenacima koji su u početkom 19. st. tu našli svoju talijansku bazu. Druga je pak postala čuvena po slikarima, glazbenicima, pjesnicima i kritičarima koji su promicali „povratak redu“ u slikarstvu, literaturi i kazalištu. Tijekom dvije rimske godine druži se s mnogim istaknutim sudionicima tog umjetničkog miljea, primjerice s izdavačem umjetničkog časopisa *Valori Plastici* koja je promicala metafizičko slikarstvo. Međutim, od najveće važnosti bile su mu debate s likovnim kritičarima revije *La Ronda* u kojoj su objavljivani polemički tekstovi o „eksesima“ avangarde i potrebi povratka na klasičnu konstrukciju slike, na modernitet s nasljeđem. Godine 1918. pozvan je izlagati na Mostra d'Arte Indipendente u galeriji L'Epoca. Po povratku u domovinu postaje predsjednik splitskog Umjetničkog društva Medulić i organizira veliku izložbu umjetnika iz Dalmacije (1919). Istodobno, slika niz portreta uglednih Splićana. Između 1921. i 1924. boravi u Beču, potom po nekoliko godina u Splitu i Beogradu. Godine 1927. i izlaže na pariškom Salon d'Automne a 1929. na svjetskoj izložbi u Barceloni gdje dobiva odlikovanje. Od 1931. živi u Zagrebu i profesor je na Akademiji sve do 1964. Na Biennalu u Veneciji 1940. izlaže čak deset slika. Intimističkog su karaktera i anticipirajućeg značaja za djela koja su uslijedila. Karakterizira ih motivska čistoća, koloristički sklad i posvećenost ostvarenju sinteze plastičkih vrijednosti, značajke koje su ne samo krucijalno obilježile, nego i visoko odlikovale svekoliko slikarovo djelo.

AUTOPORETET
1920. ulje/platno;
44,6 x 32,5 cm
MG-3880

MRTVA PRIRODA
1921. ulje/platno; 47,8 x 66,2 cm
MG-1116

AKT S LEĐA
1928. ulje/platno; 99,4 x 72,7 cm
MG-1109

Vilko Gecan

Kuželj kraj Broda na Kupi 1894. – Zagreb 1973.

U dobi od pet godina s roditeljima putuje u Australiju. Po povratku u domovinu 1902. godine s obitelji nastavlja putovati po zemlji sve do 1910. kada su se skrasili u Banja Luci, gdje budući slikar pohađa Gimnaziju. Školski drug mu je Milivoj Uzelac. Na nagovor nastavnika crtanja Petra Popovića, praškog studenta slikara Vlahu Bukovca, obojica mladića počinju se intenzivnije baviti crtanjem i slikanjem u prirodi. Zajedno su se odlučili i na odlazak u Zagreb na slikarske studije. Uzelac je prvi došao u Zagreb gdje je uspio ishoditi za sebe i prijatelja besplatnu poduku u privatnoj slikarskoj školi Tomislava Krizmana. Tijekom 1912. dvojica ovih darovitih mladića u Zagrebu su, uz školsku poduku iz slikarstva, upijali nove likovne spoznaje krstareći izložbama. Za njihov daljnji slikarski nauk i razvoj prijelomna izložba bila je ona s pariškim slikama Miroslava Kraljevića u Salonu Ullrich (1912.). Obojica su odlučili otisnuti se u svijet. Gecanov cilj bila je Münchenska Akademija. U jesen 1913. polaže prijamni ispit i nakon uspješno završenog ljetnog semestra 1914. vraća se u Bosnu. Izbijanje rata, mobilizacija i naposljetku trogodišnje zarobljeništvo na Siciliji za slikara izgubljene su godine. Godine 1919. tim je strahotama došao kraj. Nakon oporavka kod svojih u Gomirju slikar odlazi u Prag pridružiti se prijatelju Uzelcu i kolegama Marijanu Trepši i Vladimiru Varlaju te postaje jedan od „Praške četvorice“, likovne grupe koja je svojim dotadašnjim radovima izloženima na VII. proljetnom salonu u Zagrebu iste godine dala ključno obilježje hrvatskog ekspresionizma. U sklopu IX. proljetnog salona 1921. naš slikar prvi put samostalno izlaže (42 rada) i postiže golemi uspjeh. Od 1919. do 1924. živi u Zagrebu, Pragu i Berlinu, potom i u SAD te Francuskoj. U Parizu 1928. razvija takozvani drugi ekspresionizam s izrazito rasvijetljenim koloritom. U Zagreb se vraća 1932. godine i otad rijetko kad putuje u inozemstvo, a ljetne boravke u Dalmaciji ne propušta sve dok mu je to zdravlje dopuštalo.

AUTOPORTRET
1929. ulje/platno;
45,5 x 40,5
MG-1073

PORTRET MOJE ŽENE
1921. ulje/platno; 91,6 x 74,5 cm
MG-1061

OREBIĆ
1935. ulje/platno; 57 x 43 cm
MG-1064

Vladimir Varlaj

Zagreb 1895. – 1962.

U rodnomu gradu pohađa satove crtanja kod Tomislava Krizmana a 1912. upisuje studij slikarstva na Višoj školi za umjetnost i umjetni obrt. Izbijanje Velikog rata i mobilizacija prekidaju mu školovanje. Nakon dvije godine provedene na bojištu vraća se u Zagreb kao teški vojni invalid. Ne želeći odustati od slikarstva 1918. upisuje se na Akademiju u Pragu. Tamo zatječe Milivoja Uzelca i Vilka Gecana koji također studiraju na Akademiji. Pridružuje im se i tako čini nukleus budućeg kvarteta koji će dolaskom Marijana Trepšea u Prag postati „Praška četvorica“, neformalna grupa hrvatskih slikara koji već 1919. u Zagrebu zajedno izlažu na VII. Proljetnom salonu slike koje danas ubrajamo u vrhunce hrvatskog ekspresionizma. Tijekom godina koje su slijedile naš slikar, uz brojne izložbene nastupe u domovini i inozemstvu (Ženeva 1920, Philadelphia 1926, Barcelona 1929, London 1930. i dr.) te angažmana u osnivanju „Grupe nezavisnih“ umjetnika (1924), nastavlja sa studijem slikarstva na zagrebačkoj Akademiji kod Mencija Clementa Crnčića, a završit će ga u klasi Marina Tartaglie 1934. Tijekom 20-ih godina često odlazi u Dalmaciju i slika vedute malih otočkih gradova i krajolike priobalja. Za slikarski rad jednako ga nadahnjuju i pejzaži kontinentalne Hrvatske. Nakon što je prevladao ekspresionizam i Cézanneovu modelaciju, ova se dionica njegova pejzažnog slikarstva odlikuje iznimnim oblikovnim skladom konstruktivnih elemenata slike te sjajno ugođenim registrom boja kojim postiže arkadičnu smirenost prizora. Jedinstvena harmonija tonaliteta, disciplinirani prosede „povratka u redu“ uz isticanje prirodnih oblina i njihovih volumena kojima pak ne nedostaje metafizičkog naboja te dosegnuta sinteza u projekciji idealnog i stvarnog svijeta, čine djelo ovog slikara, po ocjeni kritike, najkoherentnijim prinosom hrvatskom „magičnom realizmu“. Izvjesna čvrstina u slikanju tipičnih proto-krajolika hrvatskog sjevera i juga te gotovo opipljiva težina sjena koju stvaraju njihovi volumeni, otkriva nam, između ostalog, i vrhunskog slikara tišine i utihe naših krajeva. Do Drugog je svjetskog rata izlagao na mnogim međunarodnim izložbama koje su predstavljale stvaralaštva hrvatskih umjetnika, a u društvenom i umjetničkom životu Zagreba i Hrvatske bio je aktivan sve dok god mu je to slabo zdravlje dopuštalo.

Vladimir Varlaj oko 1930.

CRVENA KUĆA
1923. ulje/platno; 74 x 62,5 cm
MG-7098

VOĆNJAK NA SELU
1924. ulje/platno; 57,5 x 73,4 cm
MG-1050

DALMATINSKI PEJZAŽ
1926. ulje/platno; 62 x 79 cm
MG-2478

Marijan Trepše

Zagreb 1897. – 1964.

U Zagrebu 1914. upisuje Višu školu za umjetnost i umjetni obrt koja će postupno biti oslobođana „obrtničkih“ odjela pa će 1921. prerasti u punopravnu umjetničku Akademiju. Studij slikarstva završava nakon Velikog rata 1918. kod profesora Bele Čikoša Sesije. Slijedilo je kratkotrajno naukovanje u očevoj tiskari, odlazak u Prag 1919. i nastavak studija u specijalki tamošnje Akademije kod grafičara i slikara Maksa Švabinskog. I njemu su, kao i kolegama Gecanu, Varlaju i Uzelcu, više od nauka profesora na zagrebačkoj školi značile domovinske izložbe Münchenskih i pariških radova Miroslava Kraljevića (1912) i Josipa Račića (1918). K tomu, na slikarov razvoj utjecala su i onovremena grafička i slikarska ekspresionistička djela Ljube Babića te internacionalna praška sredina u kojoj, uz spomenute hrvatske kolege, zatiče i protagoniste inovativnih ekspresivnih izričaja iz Njemačke i drugih europskih zemalja. Potaknut agilnošću Uzelca i ponesen poletom vlastitih recentnih ostvarenja i on se 1919. godine vraća u domovinu i u Zagreb donosi svoje mnogobrojne litografije, bakropise i zavidan broj uljanih slika paradigmatičkog značaja kako za slikarovu prašku fazu stvaralaštva, tako i za sumu vrijednosti ekspresionističke dionice hrvatskog slikarstva. Već iste godine izlaže ih kao član neformalne grupe „Praška četvorica“ na VII. Proljetnom salonu, čiji će sudionik, a pritom i svojski promicatelj ekspresionističkih postulata u likovnom stvaralaštvu, biti sve do posljednjeg XXVI. Proljetnog salona 1928. godine. Želeći izravno upoznati i suvremenu mu internacionalnu likovnu scenu, 1920. odlazi na jednogodišnje usavršavanje u Pariz, na Académie de la Grande Chaumière. Razočaran njenim neoklasicističkim programom ubrzo napušta satove na školi i priklanja se skupini slikara okupljenih oko Mauricea Vlamincka, čije će gestualno slikarstvo širokih poteza kista i velikih ploha čistih boja ne samo trenutno utjecati na stvaralaštvo našeg slikara, nego će i dominantno obilježiti cijeli njegov opus pejzažnog i figuralnog slikarstva ostvarenog 40-ih i 50-ih godina minula stoljeća. Valja još spomenuti da je bio i vrsni scenograf te da radeći za zagrebačko Hrvatsko narodno kazalište od 1925. do 1957. inscenirao više desetina dramskih, baletnih i opernih predstava.

AUTOPORTRET
1918. ulje/platno; 46 x 36,5 cm
MG-2098

KUĆE U SNIJEGU
1928. ulje/drvo; 45 x 60,5 cm
MG-2465

MRTVA PRIRODA
1932-1933. ulje/platno, šperploča; 46,5 x 58 cm
MGP-5921

Milivoj Uzelac

Mostar 1897. – Cotignac 1977.

Uz oca Josipa i majku Hedwigu živi u Mostaru do 1903. kad ih očeva služba financijskog preglednika premješta u Banju Luku. U tamošnjoj gimnaziji razvija crtački dar i sprijateljuje se s Vilkom Gecanom, što je višestruko odredilo život i djelo obojice umjetnika. Buntovnici po naravi često zajedno bježe iz škole crtati "po prirodi". Zajedno su se uputili i u Zagreb po slikarski nauk. Točnije, Uzelac stiže prvi a Gecan za njim. Tijekom 1912. pohađaju privatnu školu Tomislava Krizmana. U toj su školi izdržali jedva šest mjeseci. Otklon od profesora izazvala je izložba pariških i Münchenskih radova Miroslava Kraljevića u zagrebačkom Ullrichovu salonu. Ujesen 1913. Uzelac upisuje Višu školu za umjetnost i umjetni obrt, gdje studira kod Otona Ivekovića, a Gecan pak Münchensku akademiju. Već tijekom drugog semestra Uzelac, veliki pobornik Kraljevićeve pariške motivike i slikarske ekspresije, nije zadovoljan školom i simbolizmom koji je u to vrijeme stolovao na školi. Izbjegava satove i, stoga, biva 1914. isključen iz škole. To ga nije odviše zabrinulo, ali predstojeći rat i mobilizacija jesu, pa odlazi u Prag. Radi samostalno kod profesora Jana Preislera i povremeno pohađa Akademiju. Nakon rata u Pragu se Uzelcu, Varlaju i Trepši pridružuje Gecan. Ondje su, u nepunih godinu dana, naši slikari na čelu s Uzelcem, naslikali niz slika kojima su 1919. na VII. Proletnom salonu u Zagrebu kao „Pražka četvorica“ inaugurirali ekspresionizam u nas. Od 1920. i prvoga kraćeg boravka u Parizu do 1923., kad se konačno ondje nastanio, Uzelac sudjeluje na brojnim izložbama u Hrvatskoj te stvara djela za koja smo skloni kazati da su najbolje i najsnažnije što je umjetnik stvorio u čitavu opusu. U Parizu sudjeluje redovito na Salonima d' Automne od 1923. a samostalno prvi puta izlaže 1925. u biblioteci Marguerite. Od 1935. više boravi na jugu Francuske i u sunčanoj Provansi stvara slike pune svjetla. Veze sa Zagrebom ne prekida i sudjeluje na izložbama hrvatskih umjetnika. Ljeto godine 1940. provodi u Dubrovniku, a ujesen u Zagrebu izlaže na Prvoj godišnjoj izložbi hrvatskih umjetnika. Okružen prijateljima razmišlja o povratku Hrvatsku, no rat prekida to časovito nagnuće i slikar se zauvijek vraća u Francusku.

Milivoj Uzelac, kar. br. 28 (detalj)

PLATANE (IZ PARIZA)
1933. ulje/platno; 117 x 89,5 cm
MG-1018

U ATELIJERU (UMJETNIK I MODEL)
1920. ulje/platno; 137 x 119,5 cm
MG-1045

U VRTU
1938. ulje/platno; 113,5 x 88,3 cm
MG-969

Leo Junek

Zagreb, 1899 - Orsay, 1993

Odrasta uz baku i samohranu majku u velikoj oskudici na zagrebačkom Kaptolu. Do 1914. boravi i školuje se u Kaptolskom sjemeništu kao sekularni polaznik. U crkvenom zboru ističe se kao pjevač solist, proučava glazbenu literaturu i postaje njezin vrsni poznavalac. U jesen 1918. upisuje Pravni fakultet, gdje se zadrži samo godinu dana. Sklonost umjetnosti i crtačka darovitost okrenuli su ga slikarstvu pa od 1919. studira na Kraljevskoj umjetničkoj akademiji. Na drugoj godini je u „specijalki“ Ljube Babića i dijeli klasu s budućim članovima likovne grupe „Zemlja“. Prije nego će diplomirati 1924., posjećuje Pariz, gdje otkriva Cézannea. U djelu velikog Provansalca vidi ideal kojem valja težiti u slikarstvu. Žurno se vraća u Zagreb, završava studij, priređuje izložbu u Salonu Ullrich i sa stipendijom francuske vlade odlazi na usavršavanje u žuđeni „grad svjetlosti“ iz kojeg se više ne kani vratiti. I prije nego će završiti pariška „studijaska godina“ (1926./1927.), slikar uspijeva krenuti putom ostvarenja svojih snova; slikarstvom jednostavne i monumentalne forme kojim će vladati muzikalnost i harmonija boja, te više od svega rafinirano prozračna struktura slikane plohe. Prvi pariški nastup ima 1927. na Salonu d'Automne. U Institutu d'études slaves 1928. izlaže na skupnoj izložbi slikara iz slavenskih zemalja. Na nagovor kolege Krste Hegedušića, suizlagača na spomenutoj izložbi, u Zagreb šalje tri slike koje ovaj izlaže na prvoj izložbi grupe „Zemlja“ (1929.) i pritom samoinicijativno imenuje Juneka članom ove likovne grupe s izrazito socijalno angažiranim programom. Već 1930. Junek daje na znanje da se ne smatra članom grupe i da su politički motivirani likovni programi strani njegovoj prirodi. U godinama koje slijede sudjelovao je na mnogim izložbama hrvatskih umjetnika u domovini i inozemstvu te na izložbama francuskih umjetnika u novoj domovini. Prijateljevao je i izlagao s Raoulom Dufyjem, Jean Bazainom i slikarima iz kruga „Jeunes peintres de la tradition française“. Priredio je više od 20 samostalnih izložbi u Parizu i na jugu Francuske gdje je imao svoju kuću za odmor (Saint Michel l'Observatoire) te u Orsayu, gradiću kraj Pariza u kojem je od 1950. živio i stvarao, i u kojem od 1999. jedna lijepa ulica prepuna zelenila nosi ime Lorris Junek.

AUTOPORTRET PRED ZIDOM
1928. ulje/platno; 50 x 62 cm
MG-7101

MRTVA PRIRODA
1926/1927. ulje/platno; 37,8 x 46 cm
MG-1486

NA SEINI
1935. ulje/platno; 61 x 80 cm
MG-6735

Juraj Plančić

Stari Grad 1899. – Pariz 1930.

Odrastanje u ribarskoj obitelji, u kući smještenoj na morskoj obali, darovitog mladića potaklo je na risanje ribarskih gajeta i starogradske rive s kaćima na jedra. Zbog slabog zdravlja na ribarski zanat nije pomišljao. Nemilosrdne regrutacije pred kraj rata zahvatile su i njega pa 1918. biva mobiliziran i poslan u Mostar. Liječnički pregled bila je sreća u nesreći, jer zbog bolesti pluća dobiva trenutni otpust iz vojske. Već ujesen polaznik je splitske Graditeljsko-zanatsko-umjetničke škole, gdje se na kiparstvu muči s glinom, a slikanje mu je osuđeno na rijetke privatne satove kod Emanuela Vidovića. Na izložbi umjetnika iz Dalmacije (1919.), priređenoj u velikoj splitskoj realci s ciljem afirmiranja nacionalnih likovnih vrijednosti, oduševljava se djelima Ivana Meštrovića i Vlaha Bukovca, a manje su mu razumljivi Miše i Tartaglia. Od 1919. do 1925. studira slikarstvo u Zagrebu na Višoj školi za umjetnost i umjetni obrt. Tražeći svoj put, od ranije gorljivog pristaše Meštrovićeve slavenske heroike, postaje zagovornik ideje o „našem izrazu“ profesora Babića i Becića. Na tim zasadama i poetici magičnog realizma, uz portrete slika i niz vizura rodnoga grada koje ne samo da visoko odlikuju njegov pretpariški opus, nego su i nepresušni izvor nadahnuća za kasnije, nazovimo ih, „zlatne“ pariške slike. Godine 1926. dobiva stipendiju francuske vlade i odlazi u Pariz. Mali atelje na Montmartreu, privatna škola Académie Colarossi i muzej Louvre bili adrese na kojima se „usavršavao“. Kad je presahnula stipendija, preselio se u predgrađe Rosny sous Bois i u toj seoskoj sredini naslikao je 40-ak slika koje danas ubrajamo u vrhunce hrvatskog modernog slikarstva pariške provenijencije, ali i dalmatinskog sižea. Upravo takvim slikama sudjelovao je 1929. na Proljetnom salonu u Galerie Pleyel, gdje uz Suzanne Valadon i dva Mauricea, Vlamincka i Utrilla, izlaže pet slika. Godine 1930. izlaže na pariškom Salonu nezavisnih i, što je važnije, priređuje vrlo zapaženu samostalnu izložbu u Galerie de Seine koja ga lansira na internacionalnu scenu Pariza. Nažalost, nije mu bilo suđeno da uživa plodove ovih uspjeha. Nakon Uskrsa 1930. kobna tuberkuloza i njega je pokosila. Zahvaljujući slikarovu galeristu, 1930. priređena je posthumna izložba njegovih radova u Parizu (Galerie Brummer), a 1932. i u Zagrebu (Salonu Ullrich) zahvaljujući Ljubi Babiću koji se pobrinuo da Plančićeve pariške slike dođu u Hrvatsku.

Juraj Plančić, 1922.

NEDJELJA NA SELU
1930. ulje/platno; 60 x 80 cm
MG-1709

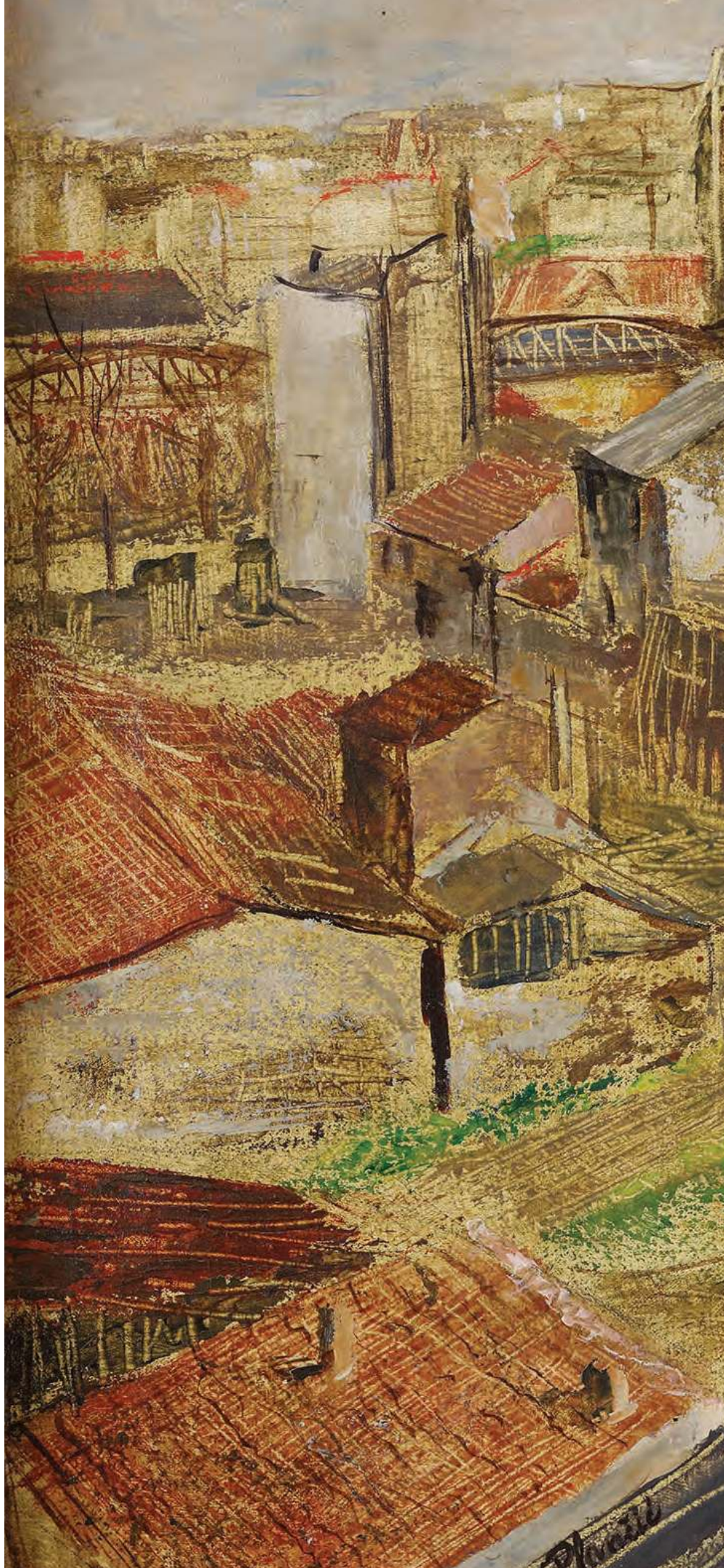

RUŽE
1929. ulje/platno; 46 x 38 cm
MG-1713

PROLJEĆE
1929. ulje/platno; 50 x 61 cm
MG-1707

PARIŠKO PREDGRADE
1930. ulje/platno; 38 x 46 cm
MG-1715

Omer Mujadžić

Bosanska Gradiška, 1903 - Zagreb, 1991.

Odgajan u imućnoj, ali i mnogobrojnoj obitelji u rodnomu gradu, tada u sastavu K. und K. carstva, pohađa osnovnu školu, a u Sarajevu gimnaziju. S nepunih 16 godina, kao iznimno daroviti dječak 1918. nastavlja školovanje u Zagrebu na Višoj školi za umjetnost i umjetni obrt koja će, uspostavom nove državne tvorevine, ubrzo biti preimenovana u Kraljevsku umjetničku akademiju. Prvi svjetski rat materijalno je iscrpio obitelj pa tijekom studija prihvaća posao crtača u Botaničkom zavodu. Diplomirao je 1924. u slikarskoj klasi Ljube Babića i odmah zatim kao stipendist francuske vlade odlazi u Pariz na usavršavanje pri Ecole superieur des Beaux Arts. Nezadovoljan kurikulum škole i u potrazi za inovativnijim spoznajama, priklanja se umjerenom kubizmu Andrea Lhotea. *Akademija je za mene bila previše konzervativna, u njoj se nije moglo razvijati nikakav slobodni zamah*, kazao je slikar novinaru *Hrvatske revije* 1941. u povodu svoga nastupa na Prvoj izložbi hrvatskih umjetnika u Zagrebu (br. 9). Po povratku u Zagreb 1926. sudjeluje na „Izložbi šestorice“ i 1928. na XXVI. proljetnom salonu. Slijedili su posao crtača u Arheološkom muzeju i kratkotrajno članstvo u osnivačkom odboru likovne grupe „Zemlja“ (1929.). Mnogo godina poslije o tom je angažmanu kazao: *Ne znam vam puno o Zemlji. Kršinić i ja bili smo tamo 24 sata... (Pan, br. 1, 1990.)*. Formalno iz grupe istupa 1930. i iste godine priređuje u Sarajevu prvu od ukupno tri samostalne izložbe što ih je za života imao. Godine 1931. imenovan je profesorom na zagrebačkoj Umjetničkoj akademiji. Tu je tijekom 42 godine, kao pedagog pun razumijevanja i strpljenja, odgojio mnoge naraštaje slikara. Zbog slabijeg vida od mladosti je nosio naočale pa na svim autoportretima nosi naočale s debelim staklima. Do Drugog svjetskog rata u nekoliko navrata putuje u Dalmaciju iz koje donosi mali broj krajolika, jer nije volio slikati na otvorenom okružen znatiželjnim prolaznicima. Preferirao je rad u atelijeru, gdje je naslikao niz sjajnih intimističkih interijera muslimanskih kuća s prizorima tihog obiteljskog života. U dugom je stvaralačkom vijeku, uz zavidan broj portreta i aktova, ostvario i niz slika sakralne tematike za sebe i brojne naručitelje iz redova franjevačkih samostana u Bosni i Hercegovini.

AUTOPORTRET
1926, ulje/drvo; 32,5 x 28 cm
MG-2458

KOLPORTER
1929. ulje/platno; 100 x 75 cm
MG-6704

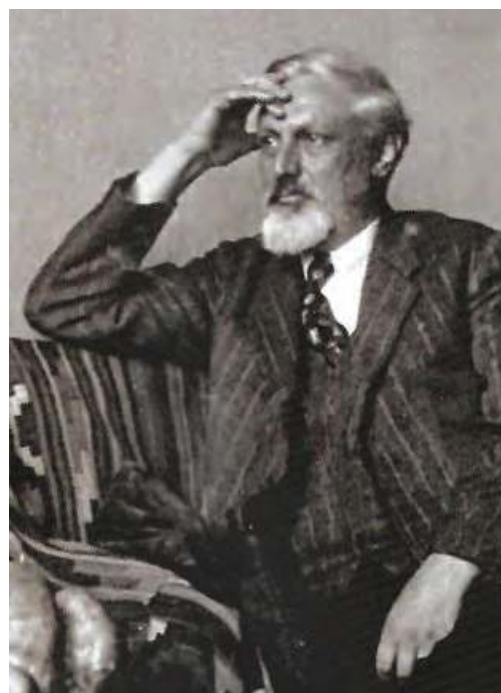

PRVI KORACI
1939. ulje/platno; 54 x 67 cm
MG-1669

Robert Frangeš Mihanović

Srijemska Mitrovica, 1872 - Zagreb, 1940.

Nakon završene Obrtne škole u Zagrebu (1889. – 1894.) pohađa Kunstgewerbeschule u Beču, a od 1894. studira na kiparskom odjelu Akademie der bildende Künste koju završava kod Carla Kundmanna 1895. Tijekom studija podupire ga Isidor Kršnjavi, ondašnji predstojnik Odjela za bogoštovlje i nastavu Khuenove vlade u Hrvatskoj. Slijedi usavršavanje u Parizu (1900./01.) kod Rodina, povratak u Zagreb i dvogodišnji nastavnički angažman na Obrtnoj školi. Od 1907. do 1940. profesor je na likovnoj Akademiji, gdje obnaša brojne funkcije važne za ustroj i rad ove prve visokoobrazovne umjetničke ustanove u Hrvatskoj. Kao kipar afirmira se već na Milenijskoj izložbi u Budimpešti 1896. U Parizu pak, kada tijekom usavršavanja izlaže na Svjetskoj izložbi (1900.), dobiva Zlatnu medalju za skulpturu animalističkoga sižea. Uz značajnu organizacijsku ulogu i društvene funkcije na prijelomu 19. u 20. st. (organizator likovnog života u Zagrebu; sudionik osnivanja Društva hrvatskih umjetnika, 1897.; udruženja Lada, 1904.; utemeljitelj ljevaonice pri Akademiji; član zagrebačke i praške Akademije znanosti i umjetnosti, ...) ovaj je umjetnik zapravo prvi naš kipar modernoga senzibiliteta i suptilne plastičke obrade. Njegovo stvaralaštvo stilski smještamo između simbolizma i impresionizma. No zbog kiparova zavidnog apstrahiranja deskriptivnih detalja i pojednostavljene forme, njegove skulpture odlikuje i stilizacija secesijskoga predznaka. Kao kipar izvrsna obrazovanja i rano usvojene rodinovske impresionističke obrade površine, s vrhunskim dometima okušao se u raznovrsnim medijima kiparskoga umijeća: od reljefa, slobodne spomeničke i nadgrobne plastike, medalja i plaketa do sitne plastike i primijenjene umjetnosti. Raspon tema i motiva također mu je začudno širok, a ostvarenja impresivna: od portreta, figuralnih i animalističkih skulptura do kompozicija s potresnim prizorima ranjenika i ratnih stradalnika i, na koncu, do oblikovno realistički uprizorenih likova i motiva iz života hrvatskoga sela. Valja još istaknuti da je Društvo za podizanje spomenika kralju Tomislavu 1928. kiparu povjerilo izradu konjaničke statue i da je sadreni model spomenika i pratećih reljefa za postolje kipar završio 1930. Od tada pa do izrade njegova brončanog odljeva i kamenog postolja trebalo je proći više od 10 godina, a gotovo isto toliko i do postavljanja samog spomenika ispred glavnog zagrebačkog Željezničkog kolodvora. Spomenik „Kralj Tomislav“, monumentalna brončana kompozicija konjanika s kopljem u ruci, postavljen je tek 1947. i to bez hrvatskog grba i reljefa na postolju, što je konačno ispravljeno 1991. godine.

Robert Frangeš Mihanović, oko 1930.

KRALJ TOMISLAV
1933. jednostrana
plaketa, bronca;
19,6 x 13,1 cm
MG-587

FM

PJESMA USKRSNUĆA
1920. bronca; 59,5 x 100 x 43 cm
MGP-413

Ivan Meštrović

Vrpolje, 1883. - South Bend, 1962.

Podrijetlom iz Otavica, a klesarskim zanatom iz Splita, najistaknutiji hrvatski kipar 20. st., graditelj, pisac, slikar i angažirani umjetnik u javnom i političkom životu svoje domovine, dolazi u Beč na likovnu Akademiju početkom 20. st. Studira kod kipara Edmunda Hellmera i arhitekta Otta Wagnera. Prihvaćajući simbolizam, k tomu i prevratnički stil likovne moderne Fin de sièclea, postaje kiparom refleksivne simbolike, rodinovsko impresionističkog oblikovanja i ekspresionističkog izraza. Tijekom studija postaje član bečke Secesije (1903.) i na njenim programatskim zasadama već 1905. stvara remek-djelo „Zdenac života“, brončani friz aktova koji obavijaju nevelik bazen ispred zagrebačkog Hrvatskog narodnog kazališta. Od 1907. do 1909. je u Parizu. Izlaže na Salonu d'Automne i Salonu francuskih umjetnika, te stupa u kontakt s Rodinom. Oduševljen njegovim stvaralaštvom, naš kipar produbljuje ovo za rad mu poticajno poznanstvo. S velikim će francuskim kiparom još godinama poslije razmjenjivati pisma puna obostranog poštovanja. Po povratku u domovinu radi na monumentalnom nizu skulptura nazvanih „Kosovski ciklus“ pokušavajući oživiti nacionalni umjetnički mit. Središnja je figura umjetničkog Društva Medulić u Splitu (1908.). Uoči Velikog rata radi u Rimu, Londonu i Beogradu. Nakon rata u domovini se okreće religioznim temama i radi stilizirane reljefe u kamenu, drvu i bronci izrazita emotivnog naboja. U trećem desetljeću razvija novu klasičnost u portretima, djelima na glazbene teme i nizu javnih spomenika. Među graditeljskim ostvarenjima ističu se Mauzolej obitelji Račić u Cavtatu (1922.) i Dom hrvatskih likovnih umjetnika u Zagrebu (1938.). Rektor je Umjetničke akademije u Zagrebu od 1923. do 1942., kada odlazi u Rim, te preko Švicarske u SAD gdje se posvećuje pedagoškom radu. Za života samostalno i na grupnim izložbama izlaže na više od stotinu izložbi širom Europe i domovine. Njegovo majstorsko djelo, zarana prepoznato i odlikovano od domaće i europske kritike, kruni kiparsku dionicu moderne ere u nas. Potvrdu tomu nalazimo, dakako, u kiparovu djelu, ali i u moru tekstova što su ih eminentni kritičari objavili u katalozima, medijskim osvrtima, leksikografskim i monografskim knjigama. Primjerice, akademik Tonko Maroević, izbornik za modernu dionicu izložbe „Tisuću godina hrvatske skulpture“ (Zagreb, 1991.), dionice antologijskog značaja za hrvatsko kiparstvo 19. i 20. st., uvrštava čak 12 Meštrovićevih skulptura i pritom o kiparovu djelu u kataložnoj skedi zaključuje: *Premda mu opus karakterizira velika morfološka amplituda, njegovo je djelo prožeto prepoznatljivim individualnim stilom i nameće se u europskim razmjerima kao iznimna pojava. Nedvojbeno je najveći hrvatski i južnoslavenski kipar kako snagom i opusom, tako i odjekom i utjecajem – pravo mjerilo epohe.*

Franjo Kršinić, KIPAR MEŠTROVIĆ, kat. br. 47 (detalj)

SLIKAR VLADIMIR BEČIĆ
1932. bronca; 65 x 69 x 37,5 cm
MG-817

Frano Kršinić

Lumbarda, 1897 - Zagreb, 1982

Odrasta uz oca kamenara koji podupire umjetnički nauk svoga nadarenog sina, pa budući cijenjeni i omiljeni protagonist kiparskoga umijeća prve polovice 20. st., nakon klesarske škole u Korčuli odlazi u Češku i od 1912. pohađa satove kiparstva na klesarskoj školi u Hořicama. Stekavši solidno obrazovanje iz crtanja i modeliranja, studij kiparstva nastavlja na praškoj likovnoj Akademiji u klasi Vaclava Mysbeka. Tijekom Velikoga rata vješto izbjegava mobilizaciju, nastavlja studije i najposlije diplomira 1920. U domovinu se vraća s radovima ostvarenima u Pragu koje 1921. izlaže na vrlo zapaženoj izložbi u zagrebačkom Salonu Ullrich. Od tada pa sve do kada mu je to zdravlje dopuštalo, stvaralački i izložbeno zamašno djeluje na domicilnoj umjetničkoj sceni. Priređuje niz samostalnih izložbi, sudjeluje na Proljetnim salonima i brojnim drugim izložbama hrvatskih umjetnika u Zagrebu i inozemstvu. Formiranje likovne grupe „Zemlja“ 1929. nakratko ga je privuklo njezinu članstvu (do 1930). Manifest grupe, skrojen na socijalnim idejama i pitanjima kolektivnog djelovanja umjetnika, bio je stran njegovu umjetničkom biću pa kipar nastavlja svojim putem, izvan svih „kolektiva“. Kao profesor zagrebačke likovne Akademije (1924. – 1967.) odgojio je niz naraštaja kipara i obnašao dužnost rektora u dva mandata. Stekavši titulu majstora – kipara, od 1947. do umirovljenja vodio je poslijediplomsku majstorsku radionicu. Izniknuo iz kamenoklesarske tradicije zavičajne Lumbarde, razvijao se postupno i bez naglih obrata u stilu i modelaciji. Promišljeno i u mjeri koliko mu je težnja za vlastitim izrazom to dopuštala, upijao je iskustva Bourdellea i Maillola, da bi već 20-ih godina prošloga stoljeća dosegnuo svoj izraz i postao par excellence klasik hrvatskog kiparstva modernoga doba. Utjecajima dvojice Francuza, kiparovih prvotnih uzora, kojima valja pribrojiti i utjecajnog Meštrovića, uzora iz neposredne blizine, suprotstavio se osebnom poetikom stvorivši vlastitu liričnost i intimizam izražen smirenim i čistim oblicima. Ukratko, u ženskim aktovima izvedenima u bronci i mramoru, kipar je po plastičnosti i čistoći volumena blizak francuskoj sintezi oblika. No istovremeno još je bliži klasiци zavičajne umjetničke baštine i mediteranskom duhovnom prostoru, po mekoći linija i rafiniranoj deskripciji i stilizaciji lirske teme. I upravo je s tim i takvim ostvarenjima Kršinić postao ne samo prepoznatljiv, nego i omiljeni kipar s brojnim narudžbama i golemim ugledom u javnosti koji niti tamni, niti ga pokriva zaborav.

Frano Kršinić, KIPAR, 1938. bronca detalj

DIJANA S LUKOM
1925. bronca; 79 x 37,5 x 30,5 cm
MG-2504

JUDITA
1927. mramor; 59,5 x 33,5 x 33 cm
MG-2502

BUĐENJE
1928. bronca; 142 x 47 x 33 cm
MG-1350

KIPAR MEŠTROVIĆ
1933. bronca; 51 x 11 x 19 cm
MG-1355

Vanja Radauš

Vinkovci, 1906 - Zagreb, 1975

Kipar iznimne opservacije, slikar i pjesnik zaokupljen rodnom Slavonijom kojoj je posvetio nekoliko ciklusa crteža i dvije zbirke pjesama, kiparstvo studira na Umjetničkoj akademiji u Zagrebu (1924. – 1930.) kod Frangeša Mihanovića i Ivana Meštrovića. Tijekom 1928. studijski boravi u Parizu i upoznaje se s djelima Rodina i Bourdella. Do sredine 30-ih stvara pod utjecajem dvojice velikih francuskih kipara. Dakako, nije riječ o doslovnoj sljedbi pariških uzora, nego o individualiziranom propitivanju klasicističkih značajki kiparskoga umijeća stvaratelja koji krči put vlastitom izričaju. Zgrčena forma i zatvoreni oblici te glatke površine kiparovih brončanih aktova nose realističku i čuvstvenu karakterizaciju tijela u pokretu. Ova intimna, a istovremeno i monumentalna djela visokih dometa, otkrivaju autorov izvanredan osjećaj kako za stvarni i metaforički značaj oblika, tako i za modelaciju dinamične forme dramskoga naboja. Upravo virtuozna modelacija epiderme i vehementna karakterizacija volumena početna su i trajna odlika njegova kiparskog stvaralaštva. Tragalačka strast i socijalna osjetljivost približavaju ga 1932. grupi „Zemlja“, ali nakratko, jer nemirna mu priroda ne trpi programske stege. Od sredine 30-ih godina usmjerenje prema socijalnoj tematici bit će konstantna odlika njegova rada, no siže će postati sve dramatičniji, a izričaj sve ekspresivniji. Samosvojna „literarna“ razrada motiva koju je razvijao u djelima posvećenim ratnim stradalnicima i marginalnim pripadnicima društva, rezultirat će samosvojnim figurativnim ekspresionizmom na razmeđu realnog i nadrealnog izričaja. Ova ekspresionistička komponenta njegova stvaralaštva, materijalizirana u skulpturama izranjanih površina i smjelih perforacija volumena kao što su, primjerice, one iz ciklusa „Panopticum croaticum“, posvećene tragičnim sudbinama hrvatskih ljudi, ne samo da je obilježila kiparovo stvaralaštvo poslije Drugog svjetskog rata, nego je i obogatila hrvatsku umjetničku baštinu jednom od najsajnijih modernih likovnih dionica uopće. Na Akademiji, koju je i sam pohađao, redoviti je profesor od 1945. do 1969. U pedagoški rad ubraja mu se i 19-godišnje vođenje Majstorske radionice za poslijediplomce kiparstva, u kojoj se, piše kolega Ive Šimat Banov: *... različito odnosio u pojedinim situacijama i prema pojedinim studentima. Ponekad požrtvovan prijatelj, ponekad nagao i nepristupačan, no, nesporno je da je dio svojeg nemira uspio prenijeti na svoje učenike i učiniti ih stvaralački „nezadovoljnima“ u plodonosnom smislu te riječi* (Akademija likovnih umjetnosti, Zagreb, 2002.).

Vanja Radauš oko 1960.

ŽENSKI TORZO
1934. bronca; 58 x 17,5 x 25 cm
MG-1375

U UMJETNIČKOJ GALERIJI HRVATSKOG KULTURNOG SREDIŠTA DO SADA SU IZLAGALI

- IZLOŽBA – IZ ZBIRKE HRVATSKOG MODERNOG SLIKARSTVA I KIPARSTVA

iz donacije prof. Vjeka Bože Jaraka

RAĐANJE ULJUDBENOG ŽARIŠTA

21. prosinca-20. siječnja 2007

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- BLAŽENKA SALAVARDA, ak.slikarica
MOZAICI B.SALAVARDE-plemeniti biljezi
novije sakralne umjetnosti

31. ožujka-30. travnja 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. JOSIP POLJAN, ak.kipar
ODRŽANA RADOST STVARALAČKOG ČINA U KIPARSTVU
28. rujna-31. listopada 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- IRIS BONDORA DVORNIK, ak.slikarica
SLIKE KRHKE TVARNOSTI I MAGIČNE IZGLEDNOSTI
28. rujna-31. listopada 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. JOSIP BIFFEL, ak.slikar
BOŽIĆU USUSRET.

23. prosinca 2007.-01. veljače 2008

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. FRANJO FRANCINA DOLENEC, ak.slikar
O USKRSU 2008.

19. ožujka -24. travnja 2008.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. LJUBO LAH, ak.slikar
ulja, akvareli, gvaševi, crteži o 60. obljetnici
slikarova stvaralaštva
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- JOSIP MARINOVIĆ, ak.kipar
PORTRETI, FIGURE I SKICE
20. rujna -18. listopada 2008.
izložbu priredio Đuro Vandura

- IZLOŽBA U POVODU OTKRIVANJA SPOMENIKA
IVI DULČIĆU
HRVATSKI UMJETNICI U POČAST IVI DULČIĆU
(Josip Biffel, Vladimir Blažanović, Franjo Dolenec,
Iris Bondora Dvornik, Zdenko Grgić, Ljubo Ivančić,
Željko Janeš, Ljubo Lah, Josip Poljan, Đurđa Gudlin Zanoški)
26. rujna 2008.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. JOSIP POLJAN, ak.kipar
OTKRIVANJE SPOMENIKA
IVO DULČIĆ – HRVATSKI SLIKAR
27. rujna 2008., park u Čapljini

-ĐURĐA GUDLIN ZANOŠKI, ak.kiparica
RETROSPEKTIVA

20. prosinca 2008.-31. siječnja 2009.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. KRUNO BOŠNJAK, ak.kipar
ZAUSTAVLJENI GOSTI

04. travnja-02. svibnja 2009.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ZLATKO UGLJEN, arhitekt
50 GODINA UMJETNOSTI GRAĐENJA
07. studeni -05. prosinca 2009.

-JOSIP BIFFEL, IRIS BONDORA DVORNIK,
FRANJO FRANCINA DOLENEC, ĐURO SEDER
BOŽIĆNA IZLOŽBA

19. prosinca 2009.-23. siječnja 2010.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- Josip Biffel, Vasilije Josip Jordan, Josip Poljan,
Ljubo Lah, Blaženka Salavarda, Francina
Dolenec, Zdenko Grgić, Ante Despot, Radoslav
Viličić, Leila Michieli Vojvoda, Đuro Seder,
Slavko Šohaj, Zlatko Keser i Šime Vulas

POSTAJE KRIŽNOG PUTA U DJELIMA
HRVATSKIH LIKOVNIH UMJETNIKA

27. ožujka -24. travnja 2010.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-OTVORENJE GALERIJE VJEKO BOŽO JARAK
GALERIJA MODERNE UMJETNOSTI PODKOSA U DUBRAVAMA
29. svibnja 2010.

izložbu priredili: Zlatko Ugljen projektant galerije i
Biserka Rauter Plančić

-prof. JOSIP BIFFEL, ak.slikar
BOŽIĆU USUSRET, slike i mozaici
18. prosinca 2010.-01. veljače 2011.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ŠIME VULAS, ak.kipar
USKRSU USUSRET, skulpture i crteži
16. travnja -21. svibnja 2011.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-TIHOMIR LONČAR, ak.slikar
OD PASTORALNOG PREMA SAKRALNOM
17. rujna -15. listopada 2011.
izložbu priredio Stanko Špoljarić

-prof. ĐURO SEDER
ZAGLEDANI U BESKRAJ
17. prosinca 2011.-21. siječnja 2012.
izložbu priredio prof. Mirko Jozić

-KATARINE ŽANIĆ MICHIELI, ak.slikar,
prof. VALERIJA MICHIELI, ak.kipar,
prof. LEILE MICHIELI VOJVODA, ak.slikar
UPRISUTNJENA SLUTNJA TRANSCEDENTALNOG
31. ožujka - 5. svibnja 2012.
izložbu priredio prof. Stanko Špoljarić

-prof. V. JOSIP JORDAN
JORDAN, izložba slika i ČETRNAEST POSTAJA KRIŽNOG PUTA
iz crkve sv. Frane oo konventualaca u Splitu
20. listopada – 17. studenoga 2012.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-Josip Biffel,Iris Bondora Dvornik, Bruno Bulić, Kruno Bošnjak, Zdenko Grgić, Ljubo
Ivančić, Đurđa Gudlin Zanoški, Želimir Janeš, Kuzma Kovačić, Zlatica Kovačićek
Poljan, Ljubo Lah, Stipo Ledić, Josip Marinović, Valerije Michieli, Omer Mujadžić,
Josip Poljan, Šime Vulas, Nikola Reiser, Đuro Seder, Stipe Sikirica, Slavko Šohaj,
Zlatko Šulentić, Marija Ujević Galetović
PORTRETI
u dvije hercegovačke zbirke likovne umjetnosti 20. stoljeća,
skulpture i crteži
15. prosinca 2012. – 19. sječnja 2013.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ANTON VRLIĆ, ak.slikar
USKRSU USUSRET
23. ožujka - 20. travnja 2013.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-IVAN MAREKOVIĆ, ak.slikar
IZGLED I SLUTNJA KRAJOLIKA
08. lipnja - 06. srpnja 2013.
izložbu priredio prof. Stanko Špoljarić

-prof. KUZMA KOVAČIĆ
RETROSPEKTIVNA IZLOŽBA SKULPTURA
14. rujna - 12. listopada 2013
izložbu priredili Biserka Rauter Plančić i Milan Bešlić

-TOMISLAV BUNTAK
SLIKE BOŽIĆU I OTKRIVENJU USUSRET
21. prosinca - 25. sječnja 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. KRUNO BOŠNAK, ak. kipar
SLIJEDITI NJEGA - KRIŽNI PUT
12. travnja - 10. svibnja 2014.
izložbu priredio Nikola Albaneže

-prof. ŠIME PERIĆ
SVEČANOST OBLIKA, slike i skulpture
12. rujna - 11. listopada 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-TOMISLAV OSTOJA
SKULPTURE I SLIKE, iz donacije gradu Zagrebu
13. prosince - 10. sječnja 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-ZLATKO KESER
DUHOVNI TRAG CRTAČEVE RUKE
28. ožujka - 02. svibnja 2015.
izložbu priredili Biserka Rauter Plančić i Milan Bešlić

-UMJETNIČKA KOLONIJA ČAPLJINA
LIKOVNA KOLONIJA ČAPLJINA 2005.-2015.
19. rujna - 17. listopada 2015.
izložbu priredio Stanko Špoljarić

-STIPE SIKIRICA
KIPAR PJESNIŠTVA I PJESNIK KIPARSTVA
Božićna izložba u godini obilježavanja
300. obljetnice slavne obrane Sinja 1715.
19. prosinca 2015 - 23. sječnja 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ZDENKO GRGIĆ
IZLOŽBA SKULPTURA, RELJEFA I SLIKA
USUSRET USKRSU 2016.
19. ožujka - 23. travnja 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- PRVACI HRVATSKE MODERNE
Vlaho BUKOVAC, Menci Clement CRNČIĆ,
Branislav DEŠKOVIĆ, Oton IVEKOVIĆ, Gabriel JURKIĆ,
Ivan KERDIĆ, Ferdo KOVAČEVIĆ, Miroslav KRALJEVIĆ,
Frano KRŠINIĆ, Nikola MAŠIĆ, Celestin Mato MEDOVIĆ,
Ivan MEŠTROVIĆ, Robert Frangeš MIHANOVIĆ, Josip RAČIĆ,
Mirko RAČKI, Marko RAŠICA, Slava RAŠKAJ, Ivan RENDIĆ,
Bela Csikos SESSIA, Zlatko ŠULENTIĆ, Rudolf VALDEC,
Emanuel VIDOVIĆ
24. rujna - 22. listopada 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-USUSRET BOŽIĆU
DJELA HRVATSKIH LIKOVNIH UMJETNIKA
17. prosinca 2016 - 21. sječnja 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- DESET GODINA ULJUDBENOG ŽARIŠTA
08. travnja - 06. svibnja 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- MARIJA UJEVIĆ GALETOVIĆ
kiparica, slikarica, akademkinja
i umjetnica kojoj se svaki put posreći
23. rujna - 21- listopada 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- SLAVKO ŠOHAJ
DONACIJE • ZBIRKE
16. prosinca 2017. - 20- sječnja 2018.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

Nakladnik: Založba kralja Tomislava - Čapljina

Za nakladnika: Stjepan Šutalo

Uredništvo: Vjeko Božo Jarak
Biserka Rauter Plančić
Mara Bošković
Stjepan Šutalo
Zdenko Vego
Perica Jurković
Dragan Vrankić
Nikola Krešić
Pero Marković

Koncept izložbe i postav: Biserka Rauter Plančić

Tekst: Biserka Rauter Plančić

Fotografije: Goran Vranić

Viši suradnik: Mišel Stojanović

Grafičko oblikovanje: Slavko Knežević
Perica Jurković

Tisak: Suton d.o.o. Široki Brijeg

Naklada: 500 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

73/75(497.5)(083.824)
069.02:73/75]:061.4(497.6 Čapljina)(083.824)

MODERNA galerija (Zagreb)

Velikani hrvatske moderne : iz Moderne galerije u Zagrebu /
Umjetnička galerija Založbe kralja Tomislava, Čapljina, 24. ožujka
- 28. travnja 2018. ; [koncept izložbe i postav Biserka Rauter
Plančić ; tekst Biserka Rauter Plančić ; fotografije Goran Vranić]. -
Čapljina : Založba kralja Tomislava, 2016. - 83 str. : ilustr. ; 28 cm.
- (Založba Kralja Tomislava ; 39)

ISBN 978-9958-576-20-1
1. Založba kralja Tomislava (Čapljina)
COBISS.BH-ID 25231366